

Szanowna wiele Redakcyo i Wj. Kochane Siostry - Harcorki!

Kry zachęcie postuchać mnie jeszcze? - pewno nie, ale ja muszę dotrzymać danego przyrzeczenia i napisać Wam w dalszym ciągu o naszej loterji.

(M! czy się uda, czy się tylko uda!?! o tem jedynie teraz myślę!)

... I bieramy się, codziennie przed wieczorem w naszej izbie.

Karida pokazuje co przyniosła: He radości, ile kartów! A największa pochwała dla fantu, to: „oh to chciałabym wygrać!” - (Swoja, droga, każdy fant ma amatorki.)

Marynia, która jest bardzo porządna, przyniosła dwie trzy ptaszkę pudła. Drużynowa ogląda każdy przedmiot. Gdy co jest uszkodzone, musimy starannie naprawić, wycyścić, czasem nowo pomalować.

Jrka ma między karteczek (z marginesów zapisanych tamtego roku reszty lotto); Zonia, która najprzeardziej pisze, przypisuje na nich numery, a ja przypisuję karteczki do przedmiotów, które następnie Wiska układa, jeden obok drugiego

dotychczas fantów mamy sto dwadzieścia siedem, najrozmaitszych.

Mnie podoba się, najwięcej niewielki okienek z masy perłowej, z malutką kotwicą, i podstawka, na napałek.

Junym, zutaszka figurka kamiennego nuryka z dużym, pełnym owoców koszem na plecach. To nam podarował Skrzypka Katecheta, bo także znajomych prosił o fanty.

Drużynowa przestrasza nas, żebyśmy ze zbytnej gorliwości nie naprzękały się o fanty ani rodzicom, ani krewnym i znajomym; skromnie mówimy, że ukażemy loterję, na cele skautowe, że zaprosimy na nią i prosiemy o jaką drobniutką, na fant.

„Tylko nie zbracie, nie naradzajcie się, ciągle nam powtarza „ser kochany, kochajcie”. Pewno że to, bardzo by nieładnie wyglądało!”

Junymi fantami też nie przez Wami postawali:

Marynia, (ona ma zawsze świetne pomysły) podarowała trzy doniczki z matkami roślinkami. To będzie przyjemnie komuś wygrać!

Wynalazła gdzieś na stajni wapienne doniczki, napetrzyła ziemia, i zaszła w każdej po dwie... „pawki z siwiego tojarskiego chleba” [znacie pewno b. w. rokki świętojarskie; tamtego roku w ziemie, zjadaliśmy się ziemniaki!] - Stacie to ładniutki z tego roślinki wyrosną! Ubrzeżemy doniczki bibułką, i takie doskonałe będą fanty.

Drużynowa bardzo pomysłem Maryni nie, niecierpliwa.

Zonia dała katamarawek, inna ocykoryk, jest kilka drewnianych skrzyneczek na przybory do szycia lub listy, są

ważne dla młodych dziewczynowych,
które nie potrafią zapamiętać gło-
sem, nad gwarem sali.)

Wzrost, znakami i sygnatami
mówu urozmaicenie musztry.
Podajemy tutaj porządek, w jakim
należy wyczyć musztry.

LEKCJA PIERWSZA.

Użytkowanie dziewczyny (szyk rozwi-
nięty).

Na rozkaz: „zbiórka” (w ordynku” dzie-
wczeta stają w dwie rzędy, według
wzrostu. Dwie najwyższe na skrzydle
prawym; dwie najniższe na skrzydle
lewym. Zbiórki ukończą się, dźwię-
kiem bębniem. Nie można porwałć
na leniwe ruchy.

Postawa zasadnicza.

1. Baczność.

W postawie baczności stoi się nie-
chamowo. Pięty są do siebie zbliżone.
Stopy tworzą kąt niewiele mniejszy
od prostego. Łeżar ciała spoczywa
równomiernie na piętach i palcach,
kolana zlekka wyprostowane.

Środek ciężkości ciała wyprostowana,
pięty swobodnie podana naprzód,
ramiona w równą wysokość, nieco
coś cofnięte nie podniesione.
Ręce opuszczane wolno, nie wy-
szumi, łokcie cokolwiek zgięte, nieco
wysunięte naprzód.

Nasada, atoni i końcami palców
dotykają uda. Palce zwarte i swobo-
dnie zgięte.

Głowa podniesiona, broda nieco ku

tył cofnięta.

Wzrost skierowany przed siebie.

Nie wolno się śmiać, ani nie gryźć,
nie wolno nie trzymać w ręku.

Postawę baczności przybiera się nie-
tylko na rozkaz baczność, lecz na
każdą rozkaz, czyli pierwsze sło-
wo rozkazu jeżeli poprzednio nie by-
ło rozkazu baczność.

Zanim na rozkaz „zbiórka” daży się
bębniem na swoje miejsce w dwu-
rzędzie i bez osobnego rozkazu
przybiera się natychmiast postawę
baczność.

2. Spoczyn.

Wysuwa się lewą nogę naprzód;
mamy swobodę ruchów w miejscu,
leż bez pozwolenia nie wolno roz-
mawiać.

Na każdy rozkaz „spoczyn” poprawia
się równanie t. m. zwraca się głowę
w prawo i patrzy, czy stojący na rów-
nej linii ze stojącym na prawo.

Bez rozkazu „spoczyn” chociaż za-
uważamy, że stojący źle, poprawiać
się już po rozkazie „baczność” nie
można.

Na początku dziewczęta na roz-
kaz „zbiórka” będą, zeszło stawały
nierówno. Dźwiękowa daży wtedy
rozkaz „spoczyn”, gdyż „zbiórka”
jest jednocześnie rozkazem „bacz-
ność” a dziewczyna sama wie, co po-
winna zrobić.

Skądś, lekcje przeciwnie należy
na zbiorce kilkakrotnie.

E. d. v.

MUSZTRA POLSKA.

Zasady ogólne:

Jeżeli chcesz mieć dobrą wysnu-
strowaną drużynę, musisz
1. ćwiczyć nie drużynę, jako ca-
łość, lecz każdą poszczególną
dziewczynkę z osobna starannie
i energicznie.

Trzeba dobrze wyćwiczyć najzu-
pełniej, te powtarzają ćwicze-
nia lessonne i w tym samym po-
rządku z zastępniami.

Na zbiorze każdego zastępu dru-
żynowa jest przeciwnie obecna, od cza-
su do czasu, ma wręcz sposobność
obserwować ruchy poszczególnych
dziewcząt.

Wielu zamierza mieć lekcyj gimnasty-
ki w drużynie i to t. zw. gimnastyki
przyrodzonej. To prawdziwej zawed-
kiej lub niemieckiej lepiej nie bierz się,
bo możesz zaszkodzić zarówno
dziewcząt i swojemu.

Gimnastyka wyrobia zwinność,
sprawność ciała i dobrą postawę,
dwie trzy cechy zewnętrzne, cha-
kteryzujące prawdziwą harcerską.
Tak naprawdę musisz zastępną, jak
podczas musztry drużyny spróbujcie
wywodzić dziewczęta przed front
i korzystać im wykonać pewne ruchy,
skroty i t. p. Z początku wywodzić
najsmielsze i które już z natury lu-
bia się popisować. Wtedy i nieomnia
le nie będą wam robiły trudności
i przyzwyczajają się do tego sposobu
ceremonii musztry. To wam pozwoli
zauważyć w przyszłości ustęki i braki.
Musztra powinna być opiewana
przez każdą z dziewcząt gromadnie, każda usłysz.

Szkoląc ją, pamiętaj i objaśnijcie
jak ją obszkolaj.

Nie mierzcie ciągle tem samymi
ćwiczeniami.

Rozdzielajcie je tak, aby, na długo
nowości starczyło.

Obmyślajcie na każdą, zbiorczą nową
kombinację tych samych ćwiczeń;
wreszcie przepatujcie musztrę cwi-
czeniami z gimnastyki przyrodzonej.
Spróbujcie ćwiczyć drużynę w musztrze
na różnym terenie: w pokoju, na
boisku, na trawie, w wysokim tra-
wie, na śniegu, w ciemności.

Przez to opracujcie dziewczęta do kła-
dnie danej formy, a nie zwracajcie
jednostajność.

Szkoląc składa się zwykle z dwóch
słów rozdzielenych prawą orna-
cją, w lewym kierunku, pierwszy
pierwszy wyraz na górnym ra-
widzia, drugi hasłem. Trzeba je
akcentować głoś-
niej. Nie głośniej

jednak, niż tego
wymaga potrze-
ba, t. j. tak, aby
tak było jak za-
powiedź, stojące
mogła najdalej
stojące.

Trzeba przyzwyczajać dziewczęta
do znaków i sy-
gnatów zaste-
pów przyjeżdżających
na otwartem
pawietrze roz-
kaz usłysz.

stos; brzy i myśli, gdzie tylko mo-
że słowem i piórem. Ubrzmiał, że
takiej walki nie może podjąć, jedni
tylko, choćby najsiłniejsza klasa, za-
musi tego dokonać cały naród. Czy
wiecej, zagorzałym klasowcom" takie
przekonania się nie podobały, ale
urok imienia Piłsudskiego tak był
wielki, że nikt nie śmiał im opono-
wać.

Lymkaszem, przędzą nawet nie się
spodziewano, wybuchła wojna ro-
syjsko-japońska, porażająca
za sobą mobilizację Królestwa
Polskiego. Piłsudski nie chciał
do niej za nie dopuścić. "To już
nie nonsens, ale hańba, a-
byśmy porzucił przelanie
krew za bławny Rosyjskie,
gdzieś w Mandżurji, pod
exas, gaj tak krew, przela-
na tu, w walce z raborem,
nieobliczalnie może nam
przyniesie korzyści!" powta-
rzał nieustannie.

Niektórzy działacze poli-
tyczni chcieli zarządzić zte-
nu, wydają, o derywy".
"Przerwidostom trzeba dać
bron do ręki i takomiche!"
odpowiadał Piłsudski i od-
tąd, wszystkie wybitki skie-
rował ku temu celowi.

Wybrał się więc natychmiast
na objazd wybitnych działac-
ny w Polsce, na Litwie, Rusi
i w Rosji, aby poruszył
ich ochotę, "zobu-
dzić patriotyzm

przeobrażenia do czasu, potężnie tu-
tyż, i innych, bezradnych, które do-
ganie, prowadzą, na rzecz, za które
nie korzyści.

Lech wrogackie ustąpił tylko frazesy
o "równym rozrodku", "polex-
kultury polskiej, której nie nie zła-
mie i t. d..

I wtedy na raz, nierozumy uzięła się la-
dusza ognista, czynna i dumna...
Dziękuję, w Polsce, ze Spiewn...
rycznych, z praxji Mickiewicza, Skir-
kiego, Krasniewskiego? Lech...
rzem, rozrodku, matke? To duszy, pto-
mienne, groźne, gotowe porwać za
bron, na nierozumy dzwiek walki o
wolność?!

Dyle to najcięższe rozważanie, ja-
kie, kiedykolwiek przemyśle! "pandis-
cział Piłsudski —, wódeciem do Kra-
kowa rozbity, prawie chory".
Lias ten, nie ubolewał, go, jednaki
na drugo. Ucał się, wnet do Japonji,
propomując tamtejszemu rządowi
wbojani Polski do walki na i tam
Rosji. Na i ten wojekt nie został
przyjęty. Piłsudski wyjął tylko
względniejsze traktowanie jeńców
polskich.

Widział więc o kraj. — Praga, ce-
syjski czyniście ogłosił mobiliz-
acja, w Królestwie Polskiem, na-
to noszą gat. niemogące z kas-
gubinnymi i oszczędnościowymi
polskimi.

Widok, ciępotwo polskimi, sączy-
z ofiar, mochtwa, na i...
umiarac na dalekim. Wschodzie
wprost rozrywają serca. (t. d. n.)

